sinna ühte talu majase öösiks
kus talu inimesed keik olid metsa
joosnud. Oma suurekarja alanud
pargi alajad talu öue, kus mitte
sada looma ühes karjas olnud
ise heitnud maja sisse rahulekan
maga ma ühe pannud kat tuse
pääle wahti et kuqi kalleleneile ei tuli
See laulnud esi ka tetu se pääl päle:
„Koit-koit-koit-köit!" Kui talu
poojad seda mitsas näinud et see
seal kotzuse harja pääl wahiks on, ja
pidanud nõu salalikult ära tappa.
Enne wanast olnud ka inimestel nii su
gune püssi rohi, mis ilma paukuta
saan laske, süs wõtnud mitmed aga
rad kütid ja nõuks, ja püidnud
salalikult nõnda ligi et wõimalik
olnud laske; süs lasknud naad ühe
korraga keik selle wahi pihta

nõnda et ta punuks las tud ülewalt
maha kukkunud. Süs läinud hulga-
ni hästi tassa, ja pannud keik
uksed ja akna augud wälja poolt
nõnda kõwaste kinni et kuqi ~~pole~~
põle wälja saanud, ja pistnud süs
selle maja põlema, nõnda et keik
sisse ära pülenud. Süs saanud
keik see hulga „Pargi alajaid
utsa!"" Süs saanud weel lõpmata
palju kari loomi weel omale jah,
ja olnud ka nendest hirmsatest
rüsujatest ots.

Lisa märk: Selle jutta järel
kutsub see rahwa jutt nüd rööwi-
jaid: „Pargi alajateks."
See jutan Kilingi walla „wana
rahwa" jutt.

5. weel üks wana laul.
Mull olli rinnas ristiisa
Kinkis mulle kitsikese